

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Мученик Боніфатій
Тарсійський

Martyr Boniface of Tarsus

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

„Великий Бог Християн!”

Чи це можливе, щоб злі люди ставали добрими? Відповідь, яку приніс нашій планеті Господь Ісус Христос – рішуче „Так!” Таку переміну можна досягнути через покаєння, тобто навернення від зла до добра. Це – справа вибору. Вибір мусить бути послідовний і його треба постійно повторювати, бо ж випробовування завжди матимуть місце в цьому житті в цьому світі.

На 1-го січня за григоріанським календарем (це - 19-го грудня за юліанським календарем), тобто на громадянський Новий Рік, Церква святкує пам'ять Мученика Боніфатія, що постраждав у р. 290 (деякі джерела подають 307) у місті, де народився Св. Ап. Павло, тобто у м. Тарсі у Кілікії (це місто у Туреччині далі носить те саме ім'я). Саме ім'я Боніфатія походить від дії творення добрих діл – на латині “bonum facere”. Він був рабом багатії

“Great is the God of the Christians”

Is it possible for evil people to become good? The answer brought to our planet by Our Lord, Jesus Christ is a decisive: Yes! Such a transformation may be achieved by repentance – metanoia – the act of turning back from evil towards good. It is a matter of choosing. The choice must be consistent and continually repeated, for it will be challenged over and over during our life in this world.

On January 1 (December 19 – Julian Calendar), the civic New Year according to the Gregorian Calendar, the Church celebrates the memory of the Martyr Boniface, who suffered in 290 (some sources say 307), in the city where the Apostle Paul was born, Tarsus, in Cilicia (this city in Turkey still bears that name). His very name derives from the action of doing good works – in Latin “bonum facere”. He was a slave to a

юної популярної жінки в Римі, яка називалася Аглаїда чи Аглая. Як звичайно бувало в суспільстві язичників, їхнє життя включало буйні бенкети, на яких пили багато вина і забавлялися непристойними ділами, як часом, на жаль, буває і в сучасних прийняттях у різдв'яному сезоні. Та Боніфатій також намагався допомагати потребуючим і навіть шукав таких по вулицях міста.

Одного дня Аглаїда висловили невдоволення способом життя, якого проводила вона зі своїм рабом і послала його на схід, щоб приніс Святі Моці від Мучеників, які терпіли за свою віру в Христа, бо ж вона була почула, що присутність таких Мощей у домі мала б мати дуже позитивний вплив на життя його мешканців. Боніфатій вирушив у дорогу, обіцяючи, що він принесе такі Моці, якщо зможе їх знайти, та додав: „А що якби моє власне тіло, як Мученика, принесли б вам?“ Аглаїда відповіла, що про такі справи не слід легковажно говорити.

Боніфатій поїхав до м. Тарса і оставивши свої коні під опікою слуг, він подався до двору губернатора Сімплікія. Там він побачив на яву ряд Християн, яких мучили даремно намагаючись змусити їх відректися віри в Христа. Їхня відвага та духовна сила глибоке вражіння на Боніфатія, і він їх привітав словами: „Великий Бог Християн!“ Губернатора образили такі слова і він сердито запитав Боніфатія, хто він такий. Боніфатій відповів: „Я – Християнин!“ Тоді йому стали завдавати такі ж самі страшні муки, а він їх відважно переносив, кличучи Ім'я Христове на поміч і прохаючи інших Мучеників молитися за нього. Народові, що бачили тортури, які хоробро переносили Мученики, набридла така жорстокість і люди почали викликати так, як Боніфатій: „Великий Бог Християн!“

Сімплікій тоді зупинив видовище, але на

wealthy young socialite in Rome name Aglaida (some sources say "Aglae"). As was common in pagan society at the time, their lives included riotous parties. The wine flowed freely and there was debauchery and– perhaps not unlike some of the "Christmas parties" that are held in our day, But Boniface also sought to be helpful to people in need, even going out into the streets to find such.

One day Aglaida expressed her unhappiness with the sort of life she had been leading together with her slave and sent him east to bring back some relics of the martyrs suffering for their faith in Christ, since she had heard that the presence of such in a home would have a most beneficial effect. As Boniface set out he promised to bring back such relics, if he could find any, but added: "What if my own body should be brought back to you as that of a Martyr?" Aglaida reproved him for speaking lightly of such a matter.

He traveled to Tarsus, and leaving his horses in the charge of his servants, he went to the court of the governor, Simplicius. There he actually saw a number of Christians being tortured in the vain effort to get them to renounce their faith in Christ. Boniface was impressed by their courage and fortitude and saluted them with the words: "Great is the God of the Christians". The governor took these words as an insult and angrily asked who he was. Boniface replied: "I am a Christian" and was immediately subjected to the same sort of horrible tortures which he endured bravely, calling upon the Name of Christ and asking the other martyrs to pray for him. The crowd, watching the torments so bravely borne by the martyrs, sickened of the cruelty and began to take up Boniface's cry: "Great is the God of the Christians".

Simplicius put a halt to the spectacle, but the next day he ordered that

наступний день наказав Боніфатію відсікти голову. Юнак, наслідуючи Христа, перед своєю смертю помолився о прощення катів

Слуги, які чекали на повернення свого співпідорожнього почули про те, що був страчений якийсь молодий чоловік з Риму. Вони були дуже заскочені довідатися, що це був сам Боніфатій. Вони заплатили губернаторові жадану ним суму, забрали тіло Мученика та зі смутком повернулися до Риму. Але ця вістка попередила їх і Аглаїда вийшла їм назустріч зі Священиками, щоб з честю та побожністю похоронити земне тіло Боніфатія. Вона й побудувала Каплицю над його гробом і провела решту свого життя в Молитві та самоті. А після її упокоєння її тіло поховали близько Св. Боніфатія.

Моці його знайшли в р. 1603 і зараз вони знаходяться під головним Престолом Церкви Свв. Алексія та Боніфатія на горі Авентінській, одній з сімох, на яких побудоване місто Рим. Звертаються до нього о поміч у недузї алькоголізму.

Чи на рішення Боніфатія і Аглаїди шукати і прийняти собі життя праведне мали якийсь вплив наполегливі старання юнака чинити добрі діла помимо того, що над ним панували гріховні пристрасті? Життя покаяння – це відмова піддатися гріху, при чому не заперечуючи а навпаки признаючись у присутності гріха у собі, і рішуче намагання осягнути доброту в помислах (там і починаються всякі добрі діла), у словах та в ділах. Наслідуймо й ми добрі приклади Мучеників і Святих і таким чином збільшуймо в собі подобу Божу, якого Образ кожний з нас і носить у собі.

Boniface should be beheaded. Before his death, following the example of Christ, the young man prayed for the forgiveness of his executioners.

The servants waiting for the return of their companion heard that a young man from Rome had been executed. They were astonished to find that it was Boniface. They paid the governor the fee he required to claim the body and embarked sorrowfully for Rome. The news preceded their arrival and Aglaida came out to meet them with priests. Boniface's earthly remains were interred with solemnity and reverence. She built a chapel over his tomb and spent the remaining years of her life in prayer and solitude. After her repose her body was laid near the relics of St. Boniface.

His relics were discovered in 1603 and are to be found under the high altar of the Church of Sts. Alexius and Boniface on the Aventine Hill, one of the seven upon which the city of Rome is built. His intercession is invoked for those suffering from alcoholism.

Were Boniface's and Aglaida's choices to pursue and embrace righteousness influenced by the young man's insistent doing of good works in spite of his being held in the grip of addictions? A life of penitence is the refusal to submit to sin, while not denying but rather admitting to its presence in ourselves, and the decisive pursuit of goodness in thought (where all good works begin), in words and in actions. May we follow the good examples of the Martyrs and Saints and so move on to achieve the likeness of God, Whose divine image we all bear.